

anden Bestemmelse om Pantfætning, men det er mig ikke klart, hvorfor den er kommen med her; thi jeg kan virkelig ikke fatte, at den har det Allermindste med Konkurs at bestille. Pantfætning med Hensyn til Underpant i faste Eiendomme regnes nu, naar Pantebrevet læses i rette Tid, fra Udsædelsesdagen, men det Forslag, som her foreligger, siger, at denne Regel, som har været gjældende i Danmark i Aarhundreder, skal afflaffes, og at Pantfætningen først skal regnes fra Thinglæsningsdagen. Jeg vil sige de ærede Medlemmer af Proceskommissionen, at de efter min Mening derved gjøre et stort Tilbagekridt i Retssikkerheden, og at de derved paaføre Laantagerne en overordentlig Mængde Ulemper, Banstikligheder og Omkostninger, for hvilke de nu meget ofte ere fritagne. Naar jeg i Dag, Onsdag, veed, at der ikke i Mandags er læst Noget i Hof- og Statsretten paa en Eiendom her i Byen, hvori jeg vil have Pant, kan jeg med Sikkerhed i Dag lade Debitor faae den Kapital, han skal laane, men dersom mit Pantebrev først skal gjælde fra næste Mandag, kan jeg ikke i Dag med Sikkerhed ublaane Pengene til ham; han maa da først lade sit Pantebrev thinglæse, og han kan først faae det efter forskjellige Kvitteringer og Omstændigheder. Det er en Fremgangsmaade, som staar dem frit for, der ville bruge den, og som vistnok ogsaa nu bruges af flere offentlige Autoriteter, men at ville tvinge en saadan besværlig Forretningsgang ind i de private Retssforhold, hvad der efter min Mening for forsigtige Forretningsmænd vil blive en nødvendig Følge af den omtalte foreslaaede Forandring, forekommer mig at være ganske umotiveret. Jeg vilde ønske, at de ærede Herrer og den ærede Minister, som have været med at tilvejebringe dette Forslag, vilde give en nærmere Forklaring om, hvorfor denne Forandring af vor gamle nedarvede Ret om Panteforholds Stiftelse er nødvendig i Konkursloven. Man har dernæst villet træffe en hel anden ny Bestemmelse for at forhindre svigagtige Fallitter, og dette har man udtrykt ved den juridiske Bending: Retshandlers Affrættelse. Man opstiller her for første Gang i den danske Lovgivning den Sætning, at, naar

en Person fallerer, skal der være Formodning for, at de Retshandler, som ere foregaaede i de sidste 3 Maaneder før Falliten, ere pro forma eller maaste ulovlige og maa gaa tilbage; den der har nydt Fordelen af disse Retshandler, skal bevise, at de ere gyldige og uden Svig, saafremt de skulle staa ved Magt. Jeg tror, at dette er en meget streng Bestemmelse, og jeg maa gjentage, at jeg ikke kan finde den human. Der er her i Thinget indkommet en Udtalelse imod disse Bestemmelser fra Grossererersocietetet, men enhver af Thingets Medlemmer kan læse sig disse Bemærkninger til, og jeg skal derfor ikke videre specielt opholde mig ved dem. Den Maade, hvorpaa hele denne Bestemmelse om Retshandlers Affrættelse er affattet — den findes i Kapitel 4 — forekommer mig at være mindre heldig, og jeg tror, at selve Redaktionen af § 20 vil vise, at man har været i Usikkerhed om, hvad man egentlig skulde henføre derunder. Man siger, at, naar Skyldneren i de sidste 3 Maaneder førend Konkursens Begyndelse har betalt Gjæld paa anden Maade end med Penge, Verler eller Børseffekter, skal Forholdet gaa tilbage osv., men dette Lovforslag er jo især beregnet paa Kjøbmandstanden, og hvorfor nævner man da ikke Varer? Varer ere ikke nævnte i hele dette Udsnit. Naar en Kjøbmand 3 Maaneder før sin Fallit sælger Varer til en anden Mand og faar kontant Betaling derfor, er det da Meningen, at Handelen skal anses som en formodet pro forma Sag? Jeg veed ikke, om dette er Meningen; jeg vil haabe, at det ikke er det, men det forekommer mig da, at Affattelsen ikke er meget tydelig. Der staar imidlertid klart, at den, der har faaet Penge i Betaling ikke skal anses for at have begaaet en pro forma Handel; men efter det Kjendskab, jeg har til uheldige Fallitter, maa jeg tro, at den, der begunstiges i Almindelighed, faar Penge, idet det nemlig er det Sædvanlige, at den Fallent, som vil begunstige enkelte Kreditorer, kjøber en Mængde Varer over sit Behov, og kort Tid før Fallitten slaar dem løs, sælger til hvem, der vil kjøbe imod kontant Betaling under Prisen. Han faar derved kontante Penge og giver da disse til dem, han vil begunstige, men et saa-